

Revista Vânătorilor

Organ al Uniunii Generale a Vânătorilor

E. MARVAN

AUGUST
1921

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

ANUL III
No. 14

PREȘEDINȚI DE ONOARE: Mihail Sutzu și Antonlu Mocsong.
VICE-PREȘEDINȚI: Colonel G. G. Manu și N. Racotă.

PREȘEDINTE: Dinu R. Golescu.
SECRETAR GENERAL: M. D. Scrabă.

MEMBRI-CONSILIERI: Dinu C. Arion, Dr. C. Andronescu, Balaciu Petre, Principele Val. Bibescu, Dr. Dinu Brătianu, Dr. V. Bonachi, D. G. Brătianu, Barbu Catargi, General Cottescu, Dr. I. Costinescu, I. Cămărășescu, General M. Dancov, Petre Ghika, Gr. N. Greceanu, C. Iarca, G. Lakeman-Economu, Dr. C. Leonte, Dr. N. Mețianu, Dr. G. Nedici, Mih. Sc. Pherekyde, George Plagino, Gr. Rioșeanu, G. Schina, N. Schina, Ștef. Șendrea, Colonel C. V. Sterea, Dr. L. Scupiowski, Dr. G. Slavu, Dr. G. Udrișchi

CENSORI: N. Berindel, Dr. Amza Jianu, St. Gaillac, M. Flechtenmacher, Dr. I. Bejan și C. Mărescu.

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR

Scopurile sale coprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate societățile de vânătoare se pot grupa în jurul ei.

TAXA DE INSCRIERE este numai **40 lei** (N'are cotizațiuni lunare sau anuale).

MEMBRII ADERENȚI: cei ce donează până la 100 lei.
MEMBRII ACTIVI: cei ce donează dela 100 lei în sus.
MEMBRII ONORIFICI: cei ce donează dela 1000 lei în sus.

REVISTA VANATORILOR

(Organ oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor).

Publică: articole cu subiecte pur vânătorești; numele membrilor Uniunii; numele donatorilor; lista conravenienților la legea de vânătoare; dări de seamă a societăților de vânătoare, etc.

Abonament **30 lei** anual.
Primește anunțuri comerciale 4.000 lei pagina anual.

Sediul: STR. 13 SEPTEMBRIE No. 85
BUCUREȘTI

BANCA GENERALĂ A ȚAREI ROMANEȘTI

Capital lei 60.000.000 ⌘ Rezerve lei 47.000.000

SEDIUL CENTRAL

BUCUREȘTI :: Strada Lipscani No. 12

SUCURSALE:

Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova,
Galați Giurgiu, Ploești și Turnu-Măgurele

Efectuează toate operațiunile de Bancă în general

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE :

D-1 C. Manolescu-Râmnicăeanu, Președinte ;
D-nii : Principele Stirbey și Jacques M. Elias, vice-președinți ;
D nii : M. Antonescu, Henry Catargi, Dr. I. Costinescu, I. Calimache, C. G. Dissescu, I. G. Duca, I. Hurmuzaki, V. Goldiș, T. Ioncu, I. Mitilineu și Dr. G. D. Creangă, membrii.

Administrator-delegat Dr. G. D. Creangă

Publică articole cu
subiecte pur vânătoarești

Abonament 30 lei anual

Primește anunțuri
comerciale
4.000 lei pagina anual

Revista Vânătorilor

Organ al Uniunii Căle a Vânătorilor

August 1921. Anul III

No. 14

Director:
M. D. SCRABA
Secretarul General al Uniunii

Redactor:
Căpitan C. MARINOIU
din artilerie.

Diracția și Administrația: Str. 13 Septembrie, 85.

CALENDARUL VÂNĂTORULUI

(PE AUGUST)

Se pot vână:

- *Prepelițe, cărstei, porumbei, turturele, cocozari (sturzi).*
- *Lebede, găște, rațe.*
- *Becaține, ciocliți (nagăți), còcori și orice alt vânat de baltă.*
- *Silari.*
- *Cocoși și găini de munte (ambele specii).*
- *Dropii și spurcaci.*
- *Cerbi, căprioare, țapi (numai bărbații).*
- *Caprele negre.*
- *Toate animalele stricătoare și pasările răpitoare.*

Nu se pot vână:

- *Iepuri și potârnicși.*
- *Fazani și găini de alună (Erunci).*
- *Giutele și căprioarele (femele).*

Cu deschiderea noului sezon, Revista aduce urările sale de șansă, tuturor membrilor Uniunii. Cartușe multe, și vânat din belșug tuturor.

Red.

Vânătoare și Silvicultură

Chestiunea vânătorii este strâns legată de chestiunea pădurilor — și prezintă același importanță, din punct de vedere național ca și din punct de vedere economic.

La noi nu s'a făcut însă nimic pentru apropierea acestor două chestiuni, atât de strâns legate între ele — și cu toate că am lucrat la proiectul actualei legi a poliției vânătorului cu D-I Pherikyde și Saligny, totuș nu ne-am putut impune punctul nostru de vedere.

Legea trecând, apoi, prin mâini necompetente și invidioase, a eșit necompletă și vicioasă.

Importanța chestiunii vânătoarei, nu residă numai în considerațiile sportive — pentru cel mai sănătos și mai util dintre sporturi — ci în aportul financiar ce poate servi statului, în asigurarea unei hrane variată și sănătoasă — în salvagardarea avutului național — vitele — contra fiarelor sălbatice.

Înainte de război — când francul era cât roata plugului — vânatul — aducea în alte țări din occident până la 20 milioane numai din

vânzarea vânatului, și arendarea terenurilor vânzarea încă alte milioane din veniturile accesori ca delict, port arme, etc.

Eu am scris multe articole în privința vânătoarii și comercializării ei; am făcut lungi și documentate rapoarte Miniștrilor de Domenii. Am ținut conferințe, la care a asistat și ministrul de pe atunci — ba am tipărit chiar o carte întregă — lucrare premiată de Academie cu marele premiu Adamachi.

Am profesat și un curs asupra vânătoarei, la școala de silvicultură dela Brănești, căutând să atrag sentimentele tineretului chemat să dirijeze în viitor.

Cuvintele mele n'au avut tot răsunetul ce meritau — de oarece guvernanții s'au închis mereu în turnul lor de fildeș și au considerat vânătoarea numai ca un sport — ca o atracție, nici de cum ca un necontestat isvor de bogăție națională.

Acum vre-o 10 ani am lucrat o statistică prin care dovedeam enormele pagube ce fac fiarele în animale și păsări: cifra se urca la câteva milioane, după prețul de atunci. Dar azi, când e cunoscută tuturor enorma înmulțire a fiarelor, care vor fi pagubele? ¹

Este cunoscut iarăși că în iarna trecută lupii au atacat oameni chiar în sate, sau la păduri; iar victimele, vite domestice de tot soiul, s'au prăpădit cu miile numai într'o plasă; ce prăpădenie trebuie să fi fost în țara întregă?

Se impune deci o organizație rațională și crearea unui serviciu special al vânătoarei, care să se ocupe numai de această chestiune. În trecut numai prin administrațiile județelor sau prin silvicultorii Statului nu se putea face nimic, nu atât din lipsa de „foc sacru” ce ei ar fi trebuit să aibă pentru acest isvor de bogăție a țării, ci din cauza aglomerării lucrărilor de biuro, ce sunt de executat și care le absorb tot timpul.

¹ Acum o săptămână, fiind la vânătoare la Titești-Argeș, am aflat că un singur urs a omorât 37 boi în luna iulie la o singură stână.

La Cozia un urs singur a omorât 20 de oi în 2 săptămâni.

Red.

Silviculorul nostru, *afară de mici excepții*, nu are nici pregătirea necesară, nici pasiunea vânătoarei, care să-l facă mândru când ar îndeplini și aceste datorii ce i s'ar impune. În țările din occidentul Europei, un silviculor nu-și poate lua diploma până ce nu trece un examen serios teoretic și practic al cursului de vânătoare.

Un asemenea curs, repet, s'a înființat și în școala noastră de silvicultură de către subsemnatul, pe care l'am predat onorific, astăzi însă este aproape părăsit. Eram încântat atunci, văzând bucuria și plăcerea cu care cursul meu era urmărit de studenții școlii; începusem regulat chiar cursurile practice și m'am minunat de îndemânarea și pasiunea ce observam la elevii mei, ceea ce îmi dovedea că Românului numai ocazia și mijloacele îi lipsesc, spre a reuși în orice întreprindere.

Gustul, pasiunea acestui sport, nu se învață din cărți, ci numai priu exercițiul lui, și silviculorii ar fi cei mai în măsură de a da un ajutor real statului și vânătorilor, chiar în această ramură de avuție. Acest gust însă trebuie cultivat printr'o practică continuă, iar profesorul acestei științe, căci orice s'ar zice, vânătoarea este și ea o știință, care presupune o serie respectabilă de noțiuni mai mult practice, ca să-ți poți zice adevărat vânător și mai ales cunoscător al vânatului.

Treptat și paralel cu formarea personalului în școli, să se organizeze și un serviciu special.

Și fiindcă momentan avem lipsă de un fond, cu care să putem face față cheltuelilor ce ar fi necesare, să se creeze un fond după cum am propus în repetate rânduri, din toate veniturile provenite din vânătoare, ca: arenze, taxe pe arme, pe câini, permise de vânătoare, delcte de vânătoare, etc., cu care să se înființeze treptat o jandarmerie a vânătoarei, apoi să se dea premii, dar *nu numai pe hârtie*, celor ce vor denunța pe braconieri; să se ia măsuri a se stârpi fiarele stricătoare, prin otrăvuri: să se întâmpine cheltuelile cu vânătorile oficiale făcute, nu de administrație, ci de serviciul de vânătoare, societăți, etc.

Fără a intra în fondul chestiunii, pentru care îmi rezerv altă ocazie, în care să studiez detaliile, expun modestele mele păreri, în nădejdea că se va înființa un serviciu, care ar fi bine venit astăzi, când avem mândria de a fi devenit un Stat mare și bogat, mai ales în păduri.

Protecția vânatului și înmulțirea lui, am descris-o în lucrarea mea de vânătoare și cine s'ar interesa, ar găsi multe lucruri utile și aplicabile în țara noastră, pentru care am făcut această scriere.

Casa Pădurilor, care are sarcina să lucreze pentru prosperitatea pădurilor, are și datoria a nu neglija crearea unui venit important Statului, cum e vânatul, și să protejeze avuția țării în vite domestice, care se găsesc astăzi reduse la un număr cu totul neîndestulător populației, stârpind pe deoparte braconajul, iar pe de alta fiarele stricătoare, tot braconieri și ele, asigurând în fine siguranța publică.

După cum pentru serviciul pescăriei, care în fond este tot o vânătoare, s'a creat și s'a organizat o direcție în minister, cred că și pentru vânătoare, cu multele ei necesități, ar fi nevoie să se creeze deocamdată un mic serviciu, care, treptat cu creșterea fondului, să se mărească, până ce va deveni un serviciu bine organizat și va da roadele ce i se cere și de care suntem siguri.

Ca vânător, îmbătrânit în cultul acestui nobil sport, ca fost profesor al cursului de vânătoare și ca Inspector silvic în serviciul pădurilor statului, îmi fac un punct de conștiință din publicarea acestor rânduri, cu nădejdea că vor ajunge la cunoștința d-lui Ministru al Domeniilor, care deși nu e vânător, totuși, având o mare dragoste pentru păduri și neam, va asculta glasul întregii legiuni a vânătorilor și va lua măsuri, pentru realizarea scopului urmărit de noi toți.

Aninoasa, 9 August 1921.

ERNEST GHEORGHIU
Inspector Silvic

Urma Vânatului

Vânătorul complex, vânătorul rustic, care trăește în intimitatea vânatului, dacă pot spune, e singurul în măsură, printr'o practică continuă, să-și însușească toate cunoștințele privitoare la arta complexă a vânătoarei. Dacă e adevărat, că pentru a fi vânător bun, trebuie să tragi bine, nu e mai puțin adevărat că pentru a fi vânător complex trebuie să mai cunoști și vânatul, cu moravurile, cu obiceiurile și cu șireteniile lui — și, observație în treacăt, cu cât îl vom cunoaște mai bine, cu atât îl vom ocroti mai bine, mai chibzuit și mai cu folos. Dar până azi, grija de vânat n'a existat — vorbesc de imensa majoritate — ocrotirea a fost doar un cuvânt și paza a fost paza Domnului, nu a paznicului, un simbriaș oarecare. Un exemplu, dintr'o mie. Ași vrea să știu câți paznici sau chiar proprietari-vânători, la prima zăpadă, când pământul e ca o carte larg deschisă tuturor, s'au îngrijit și și-au dat silința ca să citească măcar un rând de pe materii, tot ce se află în câmp și pădure: ce a rămas, pe ce se poate compta, și mai cu seamă situația animalelor stricătoare — și să se ia măsuri în consecință și în cunoștință de cauză. E drept însă că ori cât ar fi de deschisă și de citeș scrisă o carte,

dacă nu știi să citești în ea, tot degeaba e. De aceea spuneam mai sus, că vânătorul complex trebuie să cunoască vânătoarea cu toate ale ei.

Se organizează o vânătoare: ce se întâmplă de șapte ori din zece? Gară, tren, altă gară, trăsuri sau sâni, conacul sau locul de adunare, te înșiri în pădure, devii No. 1, 2, 3, 4 sau cât o fi, te ascunzi, stai pe scăunel, sună cornul, dau gură gonacii, bum, bum, pac, poc — și așa mai departe, până iar gară și tren. La ce s'a mărginit rolul vânătorului? Să ție seamă de câteva recomandări și să tragă — bine sau rău, după cum nu este, sau este brânzoi. Așa poți să vânezi cât viața lui Methusalah și nu înveți să citești în carte. Dar ce să faci bietul orășean?... Spinii trandafirului... Departe de mine gândul să critic — n'am nici un drept și nici o greutate ca s'o fac — dar constat — constat diferența între vânătoarea de mai sus și cea în care intervine *căutarea* vânatului, cu sau fără câine, greutatea și bucuria de a le învinge, emoția și neprevăzutul. Și ce adâncă mulțumire simți, când, după lungi și măestrite combinații, duse fără greș, le încununi pe toate cu un foc de pușcă fericit — acolo, singur în inima pădurii, cu pușca dragă în mână, pare că te-ai adâncit deodată în cel mai depărtat trecut, în vremile neguroase când fagii aveau zece pași înconjur — trăiești, te simți trăind — și se deșteaptă în suflet un dor nelămurit, dar atât de dulce de libertatea primitivă, și recunoști că e tare încă ultima verigă care te leagă de strămoșii din vârsta de piatră — vânători de urși și de bouri. Scăpat pentru o clipă de munca zilnică, mai uiți din piedicile dureroase sau banale ale vieții, redevii om, cu însușirile-ți întregi, guști puțin din beția de a te simți un moment liber, sub singura ocrotire a puterii tale și a puștei ce ții în mână. Asta e vânătoare — și vânătoare care te învață să citești în carte.

Pentru mine, n'am amintiri mai plăcute decât când cutreeram Munții Vrancei, cu vârul M..., cu Moș Buisuoc și cu «nea» Cosfache Bordei, luând urma mistreților. Ei m-au învățat să silabisesc câteva buche în faimoasa carte. Dar alții știu cartea pe derost, din scoarță în scoarță. Din puținul meu și multul lor, am să încerc mai la vale să dau câteva din slovele ce se pot lămuri în marele ceaslov. Maeștrii la care m'am adresat sunt A. de la Rue (Les Animaux nuisibles) și Joseph La Vallée (La Chasse à Courre en France). Poate cele ce vor urma să intereseze sau să folosească cuiva, la noi lipsind o astfel de lucrare.

Voiu da mai jos, urmele câtorva animale pe patru picioare, ce poate întâlni vânătorul în România.

Mistrețul. — Urma mistrețului seamănă cu a porcului domestic. Unghiile porcului domestic sunt mai carnoase, mai moi și mai despicate, pe când ale mistrețului sunt tari și strânse. Porcul domestic apasă totdeauna în partea din urmă a unghiei, în tot; mistrețul apasă în vârful unghiei. Pintenii ce se găsesc pe dosul piciorului, la porcul domestic sunt puțin

depărtați și înțepă doar în pământ, iar la mistreț sunt mai largi, mai mari, mai depărtați și se imprimă pe pământ, ca două porțiuni dintr'un corn de lună nouă. Cu cât mistrețul îmbătrânește, pielea care susține acești piteni, destinzându-se, pintenii se lasă mai jos: depărtarea între ei și foc se micșorează; cu cât un mistreț are pintenii mai lăsați, cu atât trebuie să judecăm că e mai în vârstă. Pielea dintre piteni și toc se încrețește cu sbârcituri transversale, care își lasă urma pe pământ: putem să ne dăm seama dacă mistrețul, a cărui urmă am găsit-o, e în vârstă, după adâncimea acestor sbârcituri imprimate pe pământ. Porcul domestic are în general unghia mai uzată, mai rotundă și mai mică ca a mistrețului. Alt caracter al mistrețului e că urma piciorului de dinainte e mult mai mare ca cea a piciorului de dinapoi. În fine, lucru ce trebuie cu grijă observat, e că mistrețul are mersul regulat: pune mereu piciorul de dinapoi pe toc și puțin în afara urmei lăsată de cel de dinainte. Dealtfel, acestea sunt observațiuni generale ce trebuie reținute pentru toate animalele sălbatice, comparate cu cele domestice. Anume:

1) Toate animalele domestice merg cu degetele (sau unghiile) răsfirate; sălbaticele dimpotrivă, merg totdeauna cu degetele strânse, apasă mai puțin în toc și nu ating pământul, ca să zic așa, decât în vârful degetelor; rezultă că urma lăsată de ele e mai lungueață și mai cu seamă că e mai strâmtă mai ales spre vârf.

2) Picioarele de dinainte la animalele sălbatice se desvoltă mult mai repede ca cele de dinapoi; diferența aceasta se mărește pe măsură ce animalul îmbătrânește; deci, urma lăsată de picioarele de dinaintă va fi mult mai mare ca cea lăsată de picioarele de dinapoi;

3) În fine, o altă observație importantă care indică animalul sălbatic e că acesta are pasul, mersul egal, când umbliă în liniște; pașii sunt de aceeași lungime: pune *constant* piciorul dinapoi la aceeași depărtare înaintea, îndărătul sau în lătură urmei lăsată de piciorul de dinainte. Cele domestice n-au alivri constante, pune piciorul dinapoi când înainte, când în lături când înapoi, schimbând mereu.

Câte odată se vede câte o defectuozitate în urma mistrețului: o unghie, la vreun picior, mai lungă ca cealaltă și încovoiată ca un cioc: e un indiciu care ne poate ajuta ca să nu-i pierdem urma dacă la un moment urma lui se amestecă cu altele.

Cum să deosebim o urmă de vier de una de scroafă? Trebuie știut întâi, că scroafele stau la un loc în turmă, pe când vierul de la doi ani în colo merge singur. afară de timpul împerechierii. Avem deci de la început un indiciu care le deosebește de vierul adult: turma. Apoi, scroafa are piciorul mai lungueț, pintenii mai sus și mai puțin deschiși — și pe când vierul, silit să deschidă picioarele dinapoi din pricina fuduliilor, pune mereu piciorul dinapoi puțin în urma celui dinainte, sau cel puțin pe toc. Dar când e aproape să fete se desparte de turmă, și cum mărimea pântecului face să-și depărteze picioarele dinapoi, un

neștiutor care i-ar vedea urma, ar putea să o confunde cu a vierului; se va feri de greșeală dacă își va aduce aminte că scroafa are urma dinapoi cam tot așa de mare ca și cea dinainte, că urma ei e mai lungăreață, că pintenii aproape nu ating de pământ, că merge cu unghiile mai deschise, în fine că-și lasă urina peste excremente. (Cu privire la acest din urmă detaliu, rog pe cititor să mă ierte, dar voi avea destul de des de pomenit despre baliga diferitelor animale, care dau indicii foarte importante. Ne scriind o fantezie, ci lucruri reale, trebuie să arăt, celui care binevoește să mă citească, că te ții de o urmă nu din instinct, ci mulțumită unor mulțimi de indicații din carl nici una nu trebuie lăsată la o parte).

Ca și porcul domestic, mistrețul rămă, dar acesta, mai puternic, rămă mai adânc și câte odată putem să ne dăm seama de mărimea lui după urma râtului din rămăturile adânci. De observat că mistrețul când răscolește astfel pământul, face rămătura în linie dreapta, pe când porcul domestic rămă puțin ici, puțin colo, la stânga și la dreapta. În culturi, porcul domestic se mulțumește cu puțin. Mistrețul distruge tot ce atinge — mult. Tot ca porcului domestic îi place să se tăvălească în noroi. Adesea se poate vedea urma întregă a trupului, lucru care ne arată îndată cu cine avem de a face. Când iese din băltoacă, câteodată se freacă de copacii vecini și putem să ne dăm seama de mărimea lui. Deasemenea vom aprecia că un mistreț e cu atât mai în vârstă cu cât excrementele sunt mai mari și mai groase.

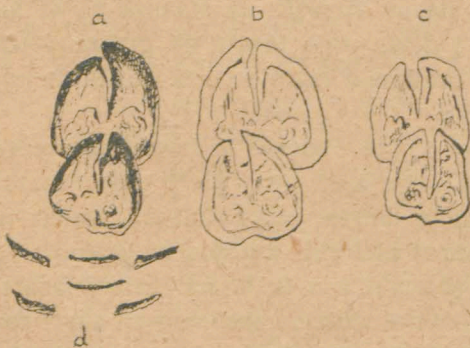

Fig. 1. — a) Urmă de mistreț de 3 ani; b) urmă de mistreț bătrân; c) urmă de scroafă în vârstă; d) urmă lăsată de pitenii și sbărcituri.

Lupul. — Cu toate că laba lupului seamănă mult la prima vedere cu a câinelui, dar lasă pe pământ o urmă destul de deosebită. Partea dinapoi sau tocul are forma unei inimi și e mai mare, mai larg și mai cu seamă mult mai des prins de restul piciorului ca la câine. Degetele cari sunt la dreapta și la stânga sunt mult mai scurte ca celelalte două de la mijloc și se deschid puțin în afară. Cele de la mijloc sunt mult alungite și strânse unul de altul. Laba câinelui dă o urmă aproape rotundă și degetele de la mijloc nu sunt mult mai lungi ca cele de pe părți. Ghiarele lupului sunt mai groase. Urma piciorului dinainte e mult mai mare ca celui dinapoi — diferență foarte aparentă la lup comparativ cu câinele. Lupul are alivri regulate: pune la pas, piciorul dinapoi în urma

lăsată de piciorul dinainte. La trap urma dinapoi se găsește la trei lărgimi de deget de cea dinainte. Câinele n'are alivri constante și merge cu degetele deschise.

Urma lupoaicei se deosebește de a lupului pentru că are degetele mai puțin cănoase. Degetele laterale sunt mai strânse de cele de mijloc, așa că urma apare mai lungueață. Ghiarele sunt totdeauna mai ascuțite și mai puțin tocite. Lupoaița rar se întâmplă să nu puie, ca și lupul, urma dinapoi în cea dinainte; dar dacă e plină sau cu pui, când țâțele umflate de lapte o silește să depărteze picioarele dinapoi, lupoaița pune piciorul dinapoi puțin în afara urmei celui dinainte. Infine, diferența între piciorul dinainte și cel dinapoi e mai puțin simțitoare ca la lup. Când mai mulți lupi merg împreună, merg unul după altul, și urmele celor dindărăt acopăr pe ale celui dintâi, de pare că n'ar fi trecut decât unul singur.

Excrementele lupului, albicioase, se deosebesc de ale câinelui prin aceea că mai întotdeauna conțin păr — deși nu e o regulă, constantă, căci lupul când nu e grăbit știe prea bine să-și juipoaie prada — iar pe de altă parte sunt câini flămânzi și hoinari cari înghit cu piele cu tot. Mai degrabă putem să deosebim prin ele, pe lup de lupoaică: cel dintâi le depune aproape întotdeauna pe o piatră sau vreo ridicătură, tari și compacte; lupoaița ori unde dealungul drumului, și mai moi. Amândoi, cum fac și câinii adesea, aruncă în urmă pământ cu picioarele dinapoi, râcâind astfel, pământul cu ghiarele: la lupoaică râcâitura e mai superficială, iar unghiile mai subțiri și mai ascuțite sgârie pământul dar nu-l brăzdează ca lupul.

Lupul ca să-și mănânce o pradă mai mare se lungeste, ca și câinele, pe pânțele. Alte ori ia aceeași poziție ca să-și pândească prada. Urma ce o lasă atunci pe pământ, dacă acesta e favorabil, ne dă indicații asupra mărimei și deci vârstei lupului.

Fig. 2. — a) Urmă de lup în vârstă; lupul a trecut la trap căci altfel calcă urmă în urmă; b) urmă de lupoaică; c) urmă de lup tânăr; d) urmă de câine.

Vulpea. — Urma vulpei seamănă destul cu a unui câine de talie foarte mică — ținând seamă și de deosebirile generale ce am mai arătat între animalele sălbatice și domestice. Urma vulpei e mai mică, mai lungueață, ghiarele fiind mai lungi.

Mersul obișnuit al vulpei e un trap regulat. La pas când se apropie tiptil, urmele nu mai sunt pe aceeași linie, ci alternează puțin oblic. Pe zăpadă, coada marchează o mică dâră foarte vizibilă. Când fuge la galop urma seamănă cu a celorlalte animale când fug — câinele în special.

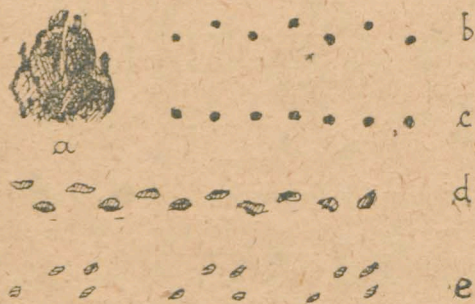

Fig. 3. — a) Urmă de vulpe; b) urme în mers liniștit la pas; c) urme la trap; d) când se apropie tiptil; e) urme la galop.

Viezurile. — Urmele viezurei aduc puțin cu a câinelui, dar laba e mai rotundă la viezure, locul mai larg, iar ghiarele prin puterea și mărimea lor sunt cu totul remarcabile. La trap urmele alternează puțin în zig-zag. Toamna, când e foarte gras, ghiarele se imprimă adânc în pământ. Când fuge, urma piciorului e aproape triunghiulară. În pădurile umbrite de viezuri se văd prin desigurii pârții întrerupte.

Fig. 4. — a) Urmă de viezure; b) când merge liniștit; c) idem mai în detaliu: ghiarele adâncite toamna; d) urme când fuge.

Vidra. — Urma vidrei se deosebește de toate celelalte urme. Aproape n'are toc, iar degetele lungi și rotunde pe cari le ține răsfirate sunt reunite între ele printr'o membrană care se cunoaște pe pământul umed. Ghiarele intră destul de mult în pământ. Femela are degetele mai puțin puternice; e singura diferență care se deosebește după urmă. Vidra iese din apă pe mal ca să-și mănânce prada; se găsesc deci adesea pe marginele apelor unde a pescuit, rămășițe de peste cari răspândesc un miros urât și care ne ajută să-i descoperim locul. Vidra e silită să iasă din apă ca să-și satisfacă trebuințele; alege ca să-și depue excrementele, ușor de recunoscut după culoarea lor negru-verzui și mulțimea de oase de pește ce conțin, un loc curat și neted fără iarbă, sau, mai cu seamă, vreo piatră albă și lată. Urmele, rămășițele de pește și excrementele nu pot lăsa nici o îndoială asupra prezenței vidrei. Trebuie să ne grăbim s-o vânam căci poate a doua zi să fie departe. Vidra ca să-și ascundă urma, urmează cursul și celui mai mic șivoi de apă, iar când iese din șivoi face o sări-

tură cât mai departe. E deci trebuincios, când îi căutăm urma să nu neglijăm de a cerceta, pe cât cu putință, fundul șanțurilor cu apă, șivoielor, gârlelor. Câte odată vidrele merg mai multe împreună, dintr'un loc la un altul prin baltă, parcurgând întotdeauna drumul cel mai scurt. Au și ciudatul obicei de a se lăsa să lunece pe povârnișul repede al malurilor ridicate, până în fundul apei, ies iar la mal printr'un loc mai accesibil, de unde vin din nou să-și reinceapă lunecușul. Câte odată vidrele fac pârții printre ierburile înalte din luncă.

Coada lasă o dâră pe zăpadă, pe nisip sau pe pământul umed, și de obicei de partea s'ângă.

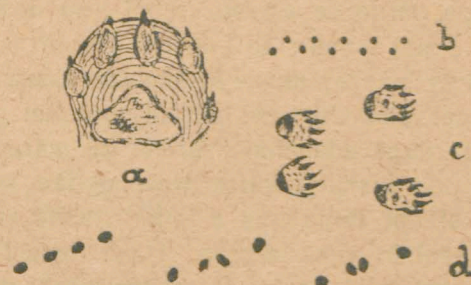

Fig. 5. — a) Urmă de vidră; b) urme când merge liniștit; c) la trap; d) la galop, când fuge speriată.

Cerbul. — Ca toate animalele cu coarne cerbul are copita spintecată. Talpa e scobită, așa că lasă de jur împrejurul copitei o margine în relief. Cât timp cerbul nu și-a ajuns la talia definitivă îi crește și unghia. Pe dealtă parte, cu cât umblă mai mult, unghia care în tinerețe era ascuțită, se uzează și se rotunjește în fiecare an mai mult. Marginele în relief se tocesc și ele, și devin mai puțin tăioase și mai largi tinzând spre același nivel cu talpa. Pintenii care se găsesc pe dosul piciorului, cu toate că se tocesc cu vârsta, iau proporții mai mari, și cum se lungesc, vârful lor ajung aproape de toc. Așa că decâteori vom da peste o urmă mare, cu unghiile rotunjite, cu marginele și tocurile tocite, cu pintenii jos, vom putea deduce că am dat peste un cerb bătrân. Cu toate acestea trebuie ținut seamă că în ținuturile umede, unghia rămâne lungă, scobită și netocită mult timp — și invers în ținuturile petroase și răpoase, așa că un cerb bătrân poate avea unghie ca de cerb tânăr, în primul ținut și viceversa în al doilea. Deci nu ne vom călăuzi numai după criterium. Ceeace trebuie luat mai ales în seamă este raportul între mărimea unghiei de dinainte față de cea de dinapoi. Picioarele de dinainte sunt mult mai dezvoltate ca cele de dinapoi, având a susține o greutate mai mare. Cu cât urma de dinapoi va fi mai mică comparativ cu cea de dinainte cu atât cerbul e mai în vârstă. Ciutele, care n'au partea de dinainte atât de dezvoltată, nici coarne, și cum o bună parte a anului au crupa supraîncărcată de greutatea puiului ce poartă, au toate picioarele aproape la fel de dezvoltate. Sunt însă unele ciute sterpe, la cari picioarele de dinainte se dezvoltă destul, și ar putea fi confundate după urmă cu un cerb până la 2—4 ani; dar ciutele au totdeauna unghiile ascuțite, marginele tăioase, pintenii mici

și înțepând pământul drept în jos; mersul neregulat, Cerbul în vârstă are aliuri lungi și regulate: partea de dinainte a unghiei de dinapoi e mai întotdeauna pusă pe tocul urmei de dinainte. Au pintenii lungiți în jos, unghiile bine strânse. Cei tineri merg cu unghiile dinapoi strânse bine și cele de dinainte deschise. N'au aliuri așa de regulate: câte odată pun piciorul de dinapoi lângă cel de dinainte, alte ori înlăuntru sau îndărăt. Ciuta merge totdeauna cu unghiile, de la toate picioarele deschise și cu aliuri neregulate. Dar când sunt pline, pun mereu piciorul de dinapoi în afara urmei de dinainte.

Dacă nu găsim urmă bine vizibilă să căutăm de aproape pe pârția ce o lasă cerbul prin desiş, unde pământul e mai umed; de foarte multe ori vom găsi imprimată în frunze, mușchiu sau iarbă, urma nelămurită a cerbului. Cum cei bătrâni sunt mai grei, putem judeca după adâncimea urmei de mărimea cerbului, iar prin distanța dintre urme ne dăm seama de aliuri; în sfârșit, după cum e iarba culcată și călcată vedem sensul în care mergea. Dacă nu e iarbă, ci frunze, punem două degete în groapa lăsată de copită și recunoaștem partea cea mai adâncă, care corespunde cu vârful unghiei: în acel sens mergea deci cerbul. Să nu neglijăm să ne uităm dacă cerbul intrând în desiş n'a rupt sau îndoit cu coarnele crăci, ramuri, frunze, care ne pot da indicații asupra largimei coarnelor și deci a taliei. Dacă găsim că animalul s'a oprit ca să roază coaja unui copac și că urma dinților pe copac e în sensul triunghiului, urma e de ciută, căci cerbul, din pricina coarnelor, nu poate roade decât transversal. După ce cerbul și-a schimbat coarnele le freacă de copaci ca să le pice pielea cu care sunt încă învelite și lasă astfel urme după care îl putem cunoaște. Cerbul se odihnește într'un loc retras unde se întinde pe burtă. Urma trupului pe iarbă ne indică mărimea lui. Are obiceiul, înainte de a se odihni să urineze pe chiar locul unde se lungeste. Ciutele sunt mai curate. Dacă pipăind cu mâna găsim umed în locul unde s'a odihnit, putem fi siguri că a fost un cerb. În fine se mai poate recunoaște după excremente. Cei bătrâni le au mai formate, mai încrețite, mai grele.

Fig. 6. — a) Urmă de ciută; b) urmă de pui; c) urmă de cerb tânăr; d) urmă de cerb bătrân. Se văd și urmele pintinilor.

Căprioara. — E mai greu de deosebit urma țapului de a caprei. Totuși, țapul are tocurile mai mari, unghia mai rotundă și mai puțin tăioasă. De altfel e o observație aplicabilă căprioarei ca și cerbului:

țapii, chiar cei tineri, merg cu unghiile picioarelor dinapoi mult mai închise, mai strânse. Caprele din potrivă merg cu ele deschise. În locurile unde găsim pământul sgâriat cu unghia arată că a fost un țap.

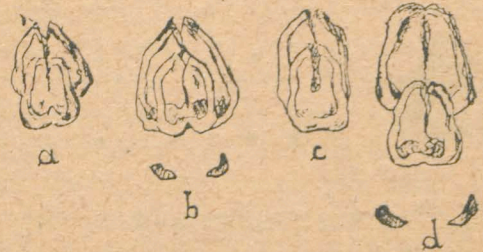

Fig. 7. — a) Urmă de pui; b) urmă de țap tânăr, cu urmele pintenilor; c) urmă de capră; d) urmă de țap bătrân.

Ursul. — Laba dinapoi a ursului are oarecare asemănare cu piciorul gol al omului. Piciorul ursoaicei, la vârstă egală, e mai mic. Pe pământ tare și pietros e foarte greu să nu pierzi urma. Prezența ursului se mai cunoaște prin răscolirea furnicarelor, găuri de șoareci, etc., dar mai ales prin excrementele sale pe care le depune în mormane mari negre, amestecate cu rămășițe de alimente.

Fig. 8. — Urme de urs.

Râsul. — Urma râsului seamănă cu a pisicii sălbatice, dar laba e mult mai mare. Are aliuri regulate. Excrementele râsului sunt rotunde și amestecate cu oase de animale și pene. Culcușul său răspândește un miros foarte tare, care se simte destul de departe.

Fig. 9. — Urme de râs.

Pisica sălbatică. — Urma pisicii sălbatice e aceeași ca a pisicii domestice, dar mai mare și mai rotundă. Când pisica sălbatică se apropie tiptil de o pradă urmele alternează oblig. Fugind, sunt pe aceeași linie.

Fig. 11. — a) Urma pisicii când se apropie tiptil; b) când fuge.

Jderul. — Urma jderului seamănă cu a pisicii sălbatice, doar că piciorul e simțitor mai mic, mai lunguț, și că unghiile intră mai puțin în pământ. Când

merge în salturi mici, pune aproape întotdeauna pi-

Fig. 11. — a) Urmă de jder; b) urmele în salturi mici; c) când fugă în salturi mari.

cioarele de dinapoi în urma lăsată de cele de dinainte și puțin oblic.

Dihorul. — Urma seamănă mult cu a jderului și e foarte greu să te pronunți sigur. Totuși la dihor ghiarele sunt mai subțiri și intră mai mult în pământ.

Picioarele de dinapoi sunt mai puțin depărtate ca

Fig. 12. — a) Când umblă în salt. Picioarele de dinapoi sunt mai apropiate; b) când umblă încet; c) neregularități în salturi.

cele de dinainte. Când merge în salturi se observă neregularități.

Căpitan C. ROSETTI BĂLĂNESCU

GALERIA VÂNĂTORILOR

Alexandru Odobescu

(1834—1895)

Literat eminent și om politic de văză.

S'a născut în București, fiu al generalului Ioan Odobescu.

Biografia acestui bărbat ales, e vrednică de a fi prinsă și altfel, decât într'o scurtă caracteristică generală.

Și-a făcut studiile la Paris.

Intors în țară, intră în magistratură, ca procuror la Curtea de Apel din București.

La 1863 a fost Ministru de Culte și Instrucțiune Publică; iar în 1870 fu ales membru al Academiei Române, când ceru revizuirea dicționarului și glosarul Academiei.

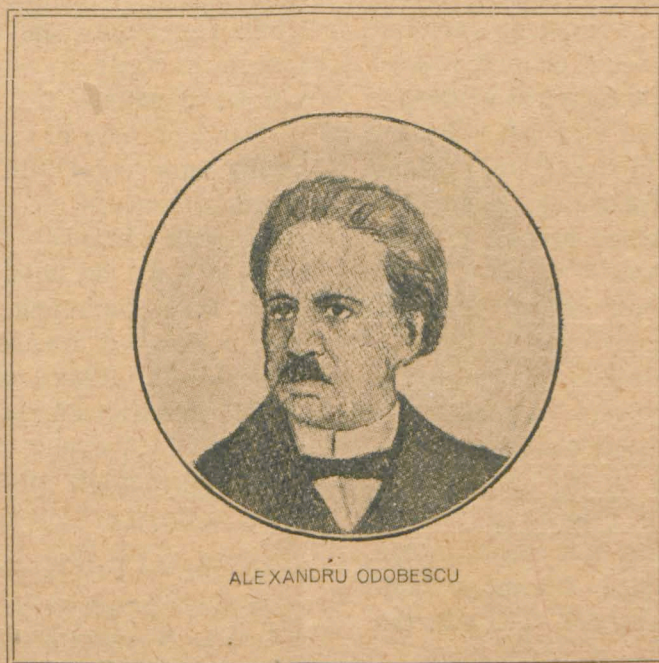
Prin 1875 fu numit profesor de arhiologie la facultatea de litere din București.

În afară de numeroase opere literare, scrise într'o limbă curat românească, spre a răspândi ideile sale, fondă câteva reviste, și scrise cu mult gust prin reviste și ziare diferite articole literare și politice.

Ca literatură-vânătoarească, cu drept cuvânt, Odobescu, poate fi numit «Regele Vânătorilor».

Cine nu cunoaște opera sa «Pseudo Kynegeticos» sau «Falșul tratat de vânătoare», scris ca prefață la «Manualul Vânătorului» de C. C. Cornescu, și în care ne înfățișează vânătoarea din antichitate, din evul mediu, din timpul modern și presurat cu descrieri, anecdote, vorbe de spirit, cu alușuni la

diferite întâmplări poetice sau literare, cu diferite basme, cum sunt «Fata din piatră» și «Feciorul de împărat», etc.

ALEXANDRU ODOBESCU

Ne propunem a da, trespăt-treptat, câte un fragment din această ilustră prefață, începând chiar dela numărul de față, cu descrierea vânătoarei de dropii, pentru a-și putea face oricine o idee cine era Odobescu și ce fel de vânătoare iubea el:

... «Și eu am crescut pe câmpul Bărăganului! Et in Arcadia ego! Și eu am văzut cârdurile de dropii, cutrierând cu pas măsurat și cu capul ațintit la pază, acele șesuri fără margine prin care aerul, respirat în unde diafane sub arșița soarelui de vară, oglindește ierburile și bă-

lăriile din depărtare și le preface dinaintea vederii fermecate, în cetăți cu mii de minarele, în palate cu mii de încântări.» (*Fata morgana*)

«Din copilărie și eu am trăit cu Tămădăienii, vânători de dropii din baștină, care neam de neamul lor au rătăcit prin Baragan, pitulați în căruțele lor acoperite cu covergi de rogojină și, mănând în pas alene gloabele lor de călușei, au dat roată, ore, zile și luni întregi, împrejurul falnicilor dropioi, — cărora ei le zic *Mitropolifi*. — sau când aceștia, primăvara se întetesc în lupte amoroase, sau când toamna, e duc turmele de pui să pască țarinele înțelenite.»

«Eu n'am uitat nici pe răposatul Caraiman, veselul și priceputul staroste al vânătorilor Tămădăieni, carele putea să înghiță în largele sale pânțece atâtea vedre cât și o butie dela Dealul Mare; nici pe iscusitul moș Vlad, în căruța căruia ai adormit tu adesea, pe când el, cu ochii de vulpe, zărea creștetul delicat al dropiei mișcând printre fulgii coliliei; nici pe bietul Gheorghe Geantă, cel care cu o rugină de pușcă, pe care orice vânător ar fi asvârlit-o în gunoiu, ni-merea mai bine decât altul cu o carabină ghintuită, și care pe mine, nemernicul, m'a adus de multe ori cu vânat, la conacul de amiezi.»

«In cartea-ți plină de reguli tehnice și de învățături doctrinarii, tu vorbești, amice, cu un dispreț superb despre toate acele petrececi cinegetice, în care vânătorul n'are nevoie să umble pe jos, să caute vânatul ajutat de câinele său și să lovească fiara sau pasărea în fugă ori în sbor.»

«Nu tăgăduiesc; în principiu trebuie să ai dreptate. Dar ce-i faci țirei? căci mie unuia, dacă cumva mi-a plăcut vre-o vânătoare, apoi a fost tocmai din acelea în care picioarele și mâinele au mai puțin de lucrat.»

«Și, în adevăr, să ședem strâmb și să judecăm drept: Oare ce desfătare vânătoarească mai deplină, mai nețămurită, mai senină și mai legănată în dulci și duioase visări, poate fi pe lume decât aceea care o gustă cineva când, prin pustiiile Baraganului, căruța în care sta culcat abia înaintează pe cai fără de urme? Dinainte-i e spațiul nemărginit; dar valurile de iarbă, când înviate de o spornică verdeață, când ofilite sub pârlitura soarelui, nu-i insuflă îngrijarea nestatornicului ocean. În depărtare, pe linia netedă a orizontului, se profilează, ca moșoroaie de cârtițe uriașe, movilele, a căror urzeală e taina trecutului și podoaba pustietății.»

«Dela movila Neacșului, de pe malul Ialcmiței până la movila Vulturului din preajma Boiceii, ele stau semănate în prelargul câmpiei, ca santinele mute și gârbovite sub ale lor bătrânețe. La poalele căroro câlbează vulturii cei fainici cu late pene negre, precum și cei suri al căror cioc ascuțit și aprig la pradă, răsare hidos din ale lor grumazuri jupuite și golașe. E groaznic de a vedea cum aceste juvine se reped la stârvuri și se îmbuibă cu mortăciuni, când prin sohaturi pică de boleșne, câte-o vită din cirezi!»

«Dar căruța trece'n lături de acea priveștiște scârboasă; ea înaintează încetinel și rătăcește fără de țel, după bunul plac al mărtoagelor arominde sau după prepusul de vânat al Tămădăianului căruțaș.»

«De cu zorile, atunci când roua stă încă aninată pe florile de iarbă, ea s'a pornit dela conacul de noapte, dela coliba unchiașului mărunț căruia-i duce acum dorul Bărăganului întreg¹⁾,—și tocmai când soarele e deasupra amiezului, ea sosește la locul de întâlnire

al vânătorilor. Mai adesea acest loc este o cruce de piatră strâmbată din piua ei, sau un puț cu furcă, adică o groapă adâncă de unde se scoate apă cu burduful. Trebuie să fii la Paicu, în gura Bărăganului sau la Cornătel, în miezul lui, ca să găsești câte o mică dumbrevă de vechi tufani, sub care se adăpostesc turmele de oi la poale, iar mii și mii de cîmburi de ciori printre crăcile copacilor. În orice alt loc al Bărăganului, vânătorul nu află alt adăpost, spre ca îmbruca sau a dormi ziua, decât umbra căruței sale. Dar ce vesele sunte acele întruniri de una sau două ore, în care toți își povestesc câte izbânzi au făcut sau mai ales, erau să facă, cum i-a amăgit pasărea vicleană, cum i-a purtat din loc în loc și cum în sfârșit s'a făcut nevăzută în sboru-i prelungit.»

«După repaos, colinda prin pustiu reîncepe cu aceeași plăcere. Vânătorul improspătat prin somnul, prin mâncare și prin glumele dela conac se aprind din nou de ispita norocului; el, cu ochii caută vânatul, cu gândul sboară către alte gânduri, simțurile-i sunt în veci deștepte: inima-i veghiată este mereu în mișcare și urâtul fuge, fuge departe, dincolo de nestatornica zare a nemărginitei câmpii.»

«Când soarele se pleacă spre apus, când amurgul serii începe a se destinde treptat peste pustii, farmecul tainic al singurătății crește și mai mult în sufletul călătorului. Un susur noptatic se înalță de pe fața pământului, din adierea vântului prin ierburi din țirăitul greierilor, din mii de sunete ușoare și nedeslușite se naște, ca o slabă suspinare eșită din sânul obosit al naturii»

«Dar una, câte una, căruțele sosesc la tarlă sau la stână unde vânătorii au să petreacă noaptea; un bordeiu acoperit cu paie,—trestia și șovarul sunt scumpe în Bărăgan,—câteva saiele și omuluri pentru vite, o ceată de dulăi țapeni, lătrând cu înverșunare și în toată împrejmuirea, un miros greu de oaie și de rachiu, iată adăpostul și streaja ce le poate oferi baciul dela Rădana sau cel dela Renciu.»

«Din acestea câtă vânătorii să-și întocmească culcuș și cină, dacă cumva n'au avut grijă a-și aduce așternut și merinde în căruța»

«Spune tu ce vei voi despre superioritatea vânătoarei cu prepelicarul și despre plăcerile inteligente și alese ce resimte omul în unica societate în a unui câine dresat după regulile artei; cât despre mine, eu rămâi tot bine încredințat, că cele mai dulci mulțumiri ale vânătoarei sunt acele în care trupul nu se află osândit la pedeapsa Jidovului rătăcitor, și apoi încă acele care izbucnesc cu veselie, printre niște buni tovarăși, întruniți la un loc după o zi petrecută în emoțiuni izolate.»

„Dar chiar și în căruța, vânatul obosește și după o cină scurtă și somnul a sosit.“

R. V.

¹⁾ Aluziune la cărciuma unchiașului poreclit Dor-mărunt, împrejurul căruia s'a întemeiat un sat: acolo trăgea mai adesea vânătorii din Bărăgan.

— *dar măcar - vulturile forma de prepelice*

Braconier

Să nu credeți că e vorba de cine știe ce Român înrăit, care calcă sistematic legea. Nu — e vorba de venerabila — barză — cu ciocul și cismele roșii și care se desfata mai adesea cu tot felul de pui de vânat.

Cosesc acum niște fânețe, și cu toată grija soldaților mei, se descopăr o mulțime de cuiburi de prepelițe, cârstei, potârnicchi etc. Oricât s'ar evita, tot se dau de ele și se strică.

Dar adevărata pacoste este armata de berze ce-mi urmează cosașii, și care se ospătează cu omlete, ori cu pui de prepelițe, distrugând într'o zi mai mult vânat, decât ar distruge 100 de vânători într'un an.

Nu sunt scutiți nici iepurii de ciocul acestor braconieri.

Ori pentru faptul că distruge nu știu câte broaște și șerpi pe an — care cu milioanele la un loc nu prețuesc pentru mine, cât un vătui omorât — să le mai las nesupărate?

Cu riscul chiar de a-mi da foc la casă — cum spune Românul, — și nu voi mai ierta o barză. Alături de D-l G. Speer, le voi urmări fără cruțare. Unde mai puneți că ofeie o țintă admirabilă, pentru tirul cu glonț.

Căpitanul BĂLANESCU

Un răspuns

Onorate Domnule Fântâneau,

Domnul Scraba — directorul Revistei — fiind prea mult ocupat acum, mă obligă să vă răspund eu la scrisoarea din 30/VI.

Deși răspunsul vă e dat și D-v. și tuturor celor din al 17-lea ceas, nu „al 9-lea“ cum ziceți — în Corespondența cu provincia din No. 13, vezi răspunsul dat D-lui G. Petrescu-Bacău, totuși, vom discuta împreună părerile D-v.

Dela început — o întrebare Domnule Fântâneau: Chestiunea legii s'a pus acum un an și mai bine. De ce sentimentele D-v. candido pentru nobilul și patrioticul sport — cum îl numiți — apar abia acum? atât de — p. ea târziu? De ce a-ți tăcut atâta vreme? Sau dacă a-ți tăcut ani întregi, de ce nu sunteți consecvent cu D-vs înșivă — de ce nu taceți și acum? De ce n'a păstrați și acum aceiași senină indiferență cu care ne ați învăluit atâta vreme?

Spuneți că D-l Ministru și-a făcut datoria invitând Uniunea să-și depună desideratele. Iar Uniunea nu și-a făcut-o întru cât n'a consultat barem pe președinții diverselor societăți de vânatoare (!!!).

Ca să puteți rămâne loial și franc, așa cum ne anunțați dela începutul scrisorii, este absolută nevoie să restabilim faptele.

Adresa Ministerului de Interne No. 32086 e din 6 Iulie 1920. La 20 Iulie, Uniunea răspunde la adresă înaintând un memoriu în care își spune dezideratele în 11 puncte. (Vezi revista No. 7.).

Dela acest număr — August 1920 — se deschide rubrica „Contribuțiuni la modificarea legii“ și nu e un număr în care să nu se facă apel la toți vânătorii ca să ne ajute cu părerile lor, nu numai la președinții societăților, care de drept fac parte din Cons. de Administrație al Uniunii (vezi art. 21 din statut).

Câți a-ți răspuns?

Cine și-a făcut datoria, Domnule Fântâneau, și cine nu?

Intr'un an de zile, binevoita-ți D-v. să stricați o biată carte poștală, pentru Uniune sau pent.u vânatoare, care vă apare atât de dragă acum?

Nu.

De bine — de rău — activitatea Uniunii — lipsită de concursul D-vs al tuturor aproape — se vede — se pipăie — fie chiar numai paginile pe care le pune la dispoziția indiferenței D-v. și care costă totuși cu zecile de mii de lei anual.

Aprovizionări de munițiuni — probabil că veți fi auzit iarăși.

Care este însă concursul dat de Domniile Voastre cei aproape 1000 de membri taciturni — căci în afara de Prezident, care și-a pus și casă și pungă în serv. Uniunii — și de Consiliu, care veghiază în permanență, la bunul mers al Uniunii, numai vre-o 14 ne-au ajutat, au scris, au vorbit.

Păcatele noii legi — le aruncați — franc în spânarea Uniunii. Să vedem cât și cum. Ce este vinovată Uniunea că din 60.000 de vânători numai în Regatul vechi u, s'au înscris abia 1000.

Ce vină are că nu toți vânătorii citesc revista? Intru cât e culpabilă că din 1000 membri tăceți aproximativ 966?

D-v. vedeți în Uniune un fel de „Duhul sfânt, care dela tatăl purcede“ — când de fapt nu este de cât expresiunea Domniilor Voastre. Munca ei este totalitatea muncii fiecărui membru. Puterea ei stă în aderența D vs, în numărul membrilor. Valoarea revistei, nu este de cât o sumă a valorilor fiecărui articol scris de Domniile Voastre. Nu se poate cere unui consiliu de cât o selecționare, o sănătoasă îndrumare, și o bună gospodărie, caliteți de care cred că nu aveți a vă plânge. De ce îi reproșați lucruri de care D-vs singur sunteți vinovați? cu indiferența D-vs?

Sunteți informat că Uniunea a influențat să se sporească niște taxe pe care le rotunjiți la 1030 lei anual. — Sunteți sigur?

Dar e nevoie de informatori specialici să vă faceți o părere atât de eronată. Nu e suficient să citiți revista unde găsiți chintezența vederilor Uniunii.

De pildă în Revista:

No. 7, Memoriul Uniunii, punctul 2, pagina 5, care zice textual:

„Taxa permisului de vânatoare, spre a fi aplicată cu oarecare succes, credem că nu trebuie să întrecă de trei ori taxa actuală, și care să scutească pe vânător, de a plăti taxa dreptului de a purta arma“

De asemenea punctul 9, și în plus diferite păreri (Proiectul Sutzu etc.)

No. 8, pagina 6.

No. 9, pagina 6, proiectul Sutzu — pag. 7. Părerile Brânzoilor — pag. 8.

No. 10 Pagina 10, o părere a lui Sedentar, pag. 11 articolul D-lui Adreani.

No. 11, pagina 9, 10 și 11 etc. etc.

Ce vă face să recurgeți la alte informații de cât cele din revistă, singurul organ autorizat al Uniunii?

Și mai ales ce vă face să credeți că una se spune și alta se face?

Reproșurile ce faceți ar fi drepte numai atunci când proiectul ar fi fost în întregime opera Uniunii. Dar așa când Uniunea și a formulat numni dezideratele — dnpă ce proiectul fusese deja întocmit — și depus la Senat — și din care D-l Ministru a ales ce a voit, și asta în urmă de tot.

Cum rămâne cu „dreptatea“ D-vs în această pricină?

Cine vă contestă dreptul de proprietate, sau cine încearcă să restrângă drepturi de necontestat? Ce acțiune a Uniunii vă face să vedeți o încălcare a principiului democratic — egalitar cu care a pornit?

Când Uniunea își urmărește cu perseverență gândul de a grupa în jurul ei pe toți vânătorii din România Mare, cum puteți crede că ar intenționa ea, să pună pe unii membri în inferioritate față de ceilalți?

Că nemulțumirea va fi mare — și cam generală — se prea poate să aveți dreptate. Dar, Domnule Fântâneanu, cam cum se împart răspunderile?

Bunioară — în sfera D-v. de influență și răspundere — la urma urmei, numai față de D-vs singur — ce a-ți făcut pentru o bună lege? Care este utilitatea generală rezultată din incontestata D-v. experiență vânătorească de 30—35 ani de vânatoare? Câte din cunoștințele D-vs nu ar fi fost de un real folos unei bune legi, când ocaziunea vi s'a prezentat și propus. (?)

A-ți ajutat cu ceva?

Și ca Domnia Voastră sunt marea majoritate. Nu vă întrebați acum — care era utilitatea scrisorilor D-v de le-ați fi trimis cu 5 luni înainte?

Intrebare ce-și pot pune și autorii atâtor articole ce-am citit prin ziare, acum în ultimul timp? Și care nu mai pot schimba nimic, având drept efect supărarea D-tale, ca și mâhnirea noastră!

De ce dar, să nu vă asumați fiecare partea de răspundere, cu care sunteți angajat prin tăcerea D-v.

De ce a-ți tăcut? Înți permit să v'o spun cinstit. În primul rând, pentru că așa ne e firea; în al doilea, pentru că e mult mai ușor să critici un lucru de cât să-l creezi, și e încă și mai ușor să distrugi. Cu o lovitură de picior, răstorni și sfărâmi o statuie, la care un artist a lucrat poate o viață întreagă. E ușor.

Dar — în loc să spuneți acum, că nu e bine așa, nu e bine altfel — nu credeți că ar fi fost oare mai de folos să fi zis la vreme — trebuie făcut așa și așa. Ori cel puțin s'o fi urmărit pe tarâmul activității sale, spre a-i cunoaște adevăratele păreri.

În acest caz Uniunea ar fi fost scutită de reproșurile de azi, pe care nu le merită nici în formă, nici mai ales în fond. Și de o paternitate la care îi dă dreptul numai bunăvoința Domniei Voastre.

Cei ce vor — să înțeleagă — dar mai ales cei ce au tăcut — să tacă.

Cu cele mai distinse salutări

Căpitanul MARINOIU

APLICAREA

Domnului Ministru de Interne

Primum următoarele :

Domnule Președinte,

În nenumărate rânduri, am adus la cunoștința d-v. nepăsarea autorităților în aplicarea legii vânatului. Vă comunic încă unul — nu în speranța vreunei îndreptări — sunt prea bătrân ca să mai sper în ea, dar cel puțin ca să am conștiința împăcată, și ca să arăt că pe ici, colo, paznicii publici singuri își mai fac datoria.

Azi 22 Iulie, am prins în piața mare doi țărani cu 2 pui de iepuri, pe care voiau să-i vândă. I-am luat cu iepuri cu tot și i-am condus la Circ. I-a, predându-i comisarului Șerban, pentru a le încheia actele, și pentru a se da drumul vâtuilor în Parcul Bibescu.

Mă întreb însă, cum au putut veni acești țărani tocmai dela Căpreni, trecând prin atâtea sate, cu atâți jandarmi, și dela barieră până în piață, printre atâția polițiști — fără ca vreunul — cel puțin de curiozitate să-i fi întreat, cum vând iepurii din brațe.

Bună autoritate mai avem și'n țărișoara noastră.

Cu distinse salutări,

A. C. Săvoiu

Paznic public pe întreaga țară

Craiova, 22. VII. 1921.

* * *

Primum următoarele :

Onorate Domnule Președinte,

Ne-am plâns de atâtea ori vexațiunilor la care suntem expuși prin veșnica adunare a armelor. Acum, mai rău ca în 1916, poliția și jaudarmii adună armele vânătorilor, fără nici o noimă. Plătim permise, vom plăti atâtea taxe prin noua lege, când însă vom reuși să fim stăpâni pe arma noastră.

Vă rugăm stăruitor — faceți-vă interpretul atâtor mii de vânători care cer să se ligifereze odată portul armiei.

Cu deosebită stimă

I. Nicolau-Câmpina

MEMBRII UNIUNEI

Sumele din coloana întâia reprezintă taxa de înscriere la Uniune; iar cele din coloana a doua, sunt donate cu ocaziunea deschiderii listei de subscripție pentru formarea unui fond inițial.

Persoanele netrecute sunt rîgdate a înștiința Uniunea.

LISTA No. 11

Soc. Vulturul Chișinău	— 40	Moldoveanu Nic.	. . . 40	—
D. I. Niculescu	. . . 40	—	Seulescu Nic.	. . . 40
Louis Cochaller	. . . 40	—	Schöppner Sam.	. . . 40
Lehrer Frantz	. . . 40	—		

ABONAȚII REVISTEI

Următoarele persoane s'au grăbit să achite abonamentul la Revistă, pentru care Direcția le aduce mulțumiri:

Alexiu D. T.	Căpșuneanu C.
Arabolu N. P.	Cojocaru Th.
Alexianu G. C.	Comșa Aurel
Alexiu Jean	Cornescu Mihail
Afenduli C.	Clinciu Al.
Alexandrescu Anastase	Costin Silviu
Alexandrescu V.	Chineze Vitorio
Andriescu C.	Ciobia V.
Borislavsky St. Maior	Caroli G.
Brădeanu Ion	Cacara Matei
Boemches Egon	Constantin M. C-tin
Boezio D.	Caravia Bernard
Bucur N. Prip.	Celif I.
Bobancu N.	Charvat Ed.
Bălănescu C. Roseti, Cap.	C Ciocan D r
Braida G.	Craioveanu Eug.
Brăilescu D.	Dumitriu D.
Berindei N. - <i>cafetarie</i>	Damaschinescu Mișu
Baba G.	Danielescu Ion C.
Borozica D.	Drăchicescu Gh.
Bejan I., Doctor	Drăgan H.
Balca Anton	Depasta Gh.
Boghian N.	Dumitriu C.
Bolas Gh.	Degerăteanu
Bobartz Iosef	Donea C.
Banu Lascar	Dumitriu N.
Burduloiu I.	Dumitriu Maior
Balaiș L. Maior	Furtunescu S.
Circa Cesar	Filipovici C-tin - <i>8ⁿ</i>
Combojorga G.	Furculescu N.
Codreanu N. C-tin	Gavrilăteanu Oct.
Christofor Ștef.	Golescu Gh. A.
Cazacu M.	Goetz Nicu
Cazacu L.	Gazi G.
Codreanu V. G.	Gărdareanu Gică

Gorbis A. Spiru

Georgescu Vasile
Ghika-Deleni Al.
Georgescu Gh.
Gonata Petre
Gorove Alexe
Hariton G. D.
Heinze Wilh.
Hebet C.
Ionescu Al.
Iordache P.
Ioan A. Gogu
Iordănescu L-t.
Ionescu Aurel
Isvorsky Șt.
Ianatos Iani
Ionescu Gh.
Ivașcu Al.
Ionescu Constantin
Ialina N.
Juvara Ernest, D-r.
Kisevetter H.
Kristea Ghiță
Lupu C.
Lupu Emil
Lupescu C.
Lichiardopol Bibi
Limbidi P.
Levanti Marcu
Lazari Spiro
Marțian C. V. Inginer
Minculescu P. P.
Mircea Aurel
Marinoiu C. Cap.
Manolescu A.
Marinoiu D. Cap.
Mardare N.
Manolescu U.
Marinescu I.
Mihailescu V., Colonel
Manicatide M. Nicu
Micșunescu C.
Marin Panaite
Meliserato Demostene
Mihalcea Mih.
Măgureanu C.
Moldoveanu Nic.
Nedelescu Lake
Nicodinescu Aurel
Negreanu N.
Niculescu Șt.
Niculescu Gh.
Niculescu D. I.
Oprescu Fl.
Oftez Gr.
Petrescu C.

Piți I. Soare
Petrescu Ghica
Pavlu D.
Podoabă E.
Parisi Cosma
Păun Ion
Pascu Al.
Popa Stamate
Rizescu G. D.
Romalo Gr.
Radu Popa Victor
Rădulescu Caton
Rădulescu Fănică
Roșca Marius
Râmnicianu Nic.
Șendrea Eug. Colonel
Stavrescu D.
Stănescu Șt. C.
Stănescu Aurel
Spreer Paul
Sărbescu Radu
Stoianovici C. A.
Surdulescu Gh. C.
Stavu Gr., Dr. Profesor
Scărlătescu I.
Stoica Matei
Seulescu N.
Stanimir C.
Schöppner S.
Pascal Gh.
Popp Al.
Popovici C-tin
Popovici Gh.
Polizu-Micșunești C.
Parson I.
Petrescu G.
Tonolla Max
Teodorescu G. C.
× Tenov Nic., Locot. - Ts
Tomescu D. L-t.
Toleatto Gherasim
Teodorovici I.
Vendel C.
Vatamanu C.
Vlahachi C.
Vandors Panaite
Vitali Gr.
Vuțina Dionisie
Vasilii Anton
Ventonică Al.
Zorzor V., Cap.
Zlatko Toma
Zissu Gh. - Max Anne și muniții
Zăgănescu I., Sub-Locot.
Zlătescu I.

*× Din printre toate a avut dinna Anghel de muniții în țară el
flacăra*

CHASSE & PECHE

L'un des organes sportifs
les plus répandus.

CHASSE, CHIENS, PECHE, HIPPOLOGIE, AVICULTURE, etc.

DIRECTION: 1, Avenue de la Toison d'Or, BRUXELLES (Belgique)

DEMANDEZ DES NOS SPECIMENS.

DE-ĂLE VÂNĂTORILOR

Intre brânzoi:

— După ce ai tras un foc într'o prepeliță, și sar alte două, cum le împuști, Mitică?

— Incarc arma și dublez.

— Să fie la tine acasă.

— Dar ce vrei să-i fac, doctore?

— Pui degetul la gura țevii și lași să iasă numai jumătate încărcătură pentru a doua; iar cu cealaltă jumătate omori pe a treia, nepriceputule.

PRM

ÎNSEMNĂRI

Societatea «Lebăda» din Galați; a organizat în ziua de Sf. Petru — patronul său — un prea frumos concurs de tragere la porumbei.

Au luat parte la concurs peste 50 de persoane, trăgând două serii de lovituri, una de 8 și alta de 7. Rezultatul concursului a fost:

Premiul I, D-1 Micșunescu — cu 13 lovituri din 15.

Premiul II, D-1 W. Poll cu 11 din 15.

Premiul III, D-1 P. Manuelide cu 11 din 15.

Socotim de prisos să mai atragem atențiunea celorlalte societăți asupra utilității acestor concursuri, cum și asupra camaraderiei ce ele stabilesc între membri.

* * *

Uniunea se găsește în plăcuta situație de a mulțumi călduros celor ce în acea zi s'au gândit să adere la Uniune, trimițând taxele de înscriere și abonamentele. Treizeci și nouă de membri într'o singură zi e un record, încă neatins — care dă speranțe frumoase.

* * *

Suntem informați că în cursul lunii Iulie, s'au pus bazele unui Cerc de vânatoare „Lăstarul“.

Urăm prosperitate comitetului și spor la muncă.

* * *

În No. 13 din eroare s'a scris printre membrii Uniunii: Mihalache Mihail în loc de Mihalea Mihail, arhitect; se face cuvenita rectificare.

* * *

Dăm, fără comentarii:

Din legea asupra impozitului pe lux.

Art. 17. — Posesorii de arme de vânatoare sunt impuși unui impozit anual de 10 lei pentru verice pușcă de vânatoare cu o țevă, de 20 de lei pentru puștile de vânatoare cu două țevi, și de 100 lei pentru puștile de lux. ?

Aceste taxe cuprind și pe cele înființate prin legi speciale.

Nu vor fi supuși acestui impozit: posesorii de arme vechi sau făcând parte din colecție; militarii, pentru armele ce le aparțin obligator; pădurarii și paznicii publici sau particulari, pentru armele de cari au nevoie pentru a-și împlini funcțiunea; negustorii de arme.

Pădurarii și paznicii pentru a se putea folosi de scădere, vor trebui să dobândească însă o autorizare specială din partea autorităților comunale.

CORESPONDENȚA CU PROVINCIA

Sc. Bănescu Pitești.—Vă mulțumim! Ne place să contăm pe viitoarea D-vs colaborare — de care de altfel se simțea nevoie, — ceva mai de mult!

Gh. Ionescu, Slatina.—Uniunea nu cumpără arme nici nu vinde.—Ceia ce putem face este să publicăm la „Mica Publicitate“.

V. I. Tecuciu.—Citește un răspuns pagina 9 și vei fi perfect edificat în această privință.

N. Simionescu, Craiova.—Depozitul va fi închis între 20 August și 30 Septembrie. Grăbește-te.

C. Vasilescu, Iași.—Legea a trecut și prin Camera și prin Senat. Că va trebui să facem ceva mai târziu, vom vedea. Depinde de modul cum se va înțelege reglementarea ei. Față de taxele exagerat de mari ce s'au pus și mai ales dacă nu se vor lua măsuri serioase, pentru ca toată lumea să intre în lege, numindu-se ca Director al serviciului vânatului o persoană mai în vârstă și cu greutate, legea va fi întâmpinată cu puternice proteste și în curând va trebui modificată din nou.

MICA PUBLICITATE

— **De vânzare** una armă Hamerless cal. 16, Rekord; duble choke, țeava 74 cm., armă de precizie, prețul 2000 lei. A se adresa la Redacție.

— **De vânzare** una carabină Winchester, cal. 44, cu 12 focuri. Excelentă armă de apărare; cu 50 circa cartușe. A se adresa la Uniune,

— **De vânzare** una carabină Dreyde, 7.65, trăgând cartușul Browning. Cu 6 focuri. A se adresa la Uniune.

— **Vând două cățele** de vânatoare (Brac) bine dresate, le recomand chiar și vânătorilor nervoși și începătorilor, fiind foarte docile. Vând și căței mici. Brădeanu, Epurilor 40 (în fund) București.

— **Browning** calibr. 16 schimb cu una Webley, Greener, Krupp etc. A se adresa la Ad-ția Revistei, 13 Septembrie 85.

— **Cogswell & Harrison, London** armă superioară și garantată cal. 12 aproape nouă. Chock-Chock. De vânzare la B. D. Zizsu, Calea Victoriei, No. 44. Lei 12000.

— **De vânzare** un pistol automat „Mauser“ cal. 8 mm. cu 10 focuri. Preț convenabil. A se adresa la Redacție.

— **De vânzare.** Panoplie frumoasă și completă. Arme fine automate, de precizie, carabine, cuiere etc. A se adresa la administrația Revistei.

— **De vânzare** una Carabină Winchester cal. 44 în perfectă stare. A se adresa: Gh. Gh. Ionescu, str. Canalul Sopotului No. 4, Slatina.

Păcura - Românească

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

Capital Social deplin vărsat lei 15.000.000

SEDIUL:

— BUCUREȘTI — Strada Paris No. 12

TELEFON 5/19

**Sonde, Rafinărie și
Export de Petrol**

BANCA DACIA TRAIANA

SOCIETATE ANONIMĂ

Sediul central: BUCUREȘTI, Str. Paris, 12

TELEFON 5/19

Președinte I. A. BERINDEI.

Vice-Președinte: H. D. FULGA și Dr. I. COSTINESCU.

Director General A. PAUNESCU.

Efectuează toate operațiunile de Bancă în general
Cumpără și vinde tot felul de efecte publice și
face avansuri pe depozit de valori. Emite scrisori
de credit pentru străinătate

Primește depuneri de bani spre fructificare cu
dobândă de 5% (anual) ::

Se însărcinează cu orice fel de operațiuni de Bancă
în condițiuni avantajoase

„NAȚIONALĂ”

FONDATA LA 1882

SOCIETATE GENERALA DE ASIGURARE

Capital de Acțiuni deplin vărsat Lei 10.000.000 — Fondul de rezervă deplin
vărsat Lei 42.549.324.17 — Daune plătite dela fundarea Soc. Lei 147.000.000

„NATIONALA”

PRIMEȘTE ASIGURĂRI ÎN RAMURILE

INCENSIU, GRINDINA ȘI TRANSPORT ASIGURARI ASUPRA VIEȚEI

în condițiunile cele mai avantajoase

Caz de moarte, Supraviețuire, Zestre, Rente viagere, etc.

Asigurări contra riscurilor de războiu în
ramurile de „VIAȚA” și „TRANSPORT”

Informații la sediul social: STRADA PARIS No. 12 (Palatul Societății)

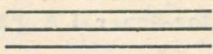
Reprezentanții generali pentru București: D-nii D. A. MARCUS și S. OSIAS

STRADA PARIS No. 12

AGENTII ÎN TOATA ȚARA

ELITA SOCIETĂȚEI

CUMPĂRĂ AZI NUMAI

CIOCOLATA
CACAO
BOMBOANELE

BERINDEI

De vânzare la toate magazinele de coloniale și cofetării din țară

Prețul 3 Lei

Loc pentru annciuri

ATELIER DE ARMURARIE

CĂLIN CURCĂ

(fost 15 ani în atelierul E. BUCHMANN)

Aduc la cunoștința Onor. Clienței mele, precum și tuturor persoanelor-vânători, că în vederea timpului, am deschis un atelier special de armurărie în

Strada TURCULUI No. 3

și mă pot angaja, a executa orice lucrări și reparațiuni privitoare la *arme de vânătoare, de tir, cu glonț și de precizie, revolvere, pistoale, etc. etc.*, cu prețuri avantajoase.

Membrii Uniunii Generale a Vânătorilor se bucură de o reducere de 20%.